

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/375/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712206931
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7712206931.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu EOS KSI Česká republika, s.r.o., Praha, Novodvorská 994, IČ: XXXXXXXX, Česká republika, zast. Q. P., J..S..Z.., T., Ú.C. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému H. U., E. XXX, zast. opatrovníkom D.. E. O., zamestnancom Okresného súdu Trebišov, o zaplatenie 254 962,72 Kč istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: XX XXX XXX, zast. D.. I. E., advokátom, Advokátska kancelária, J., F.. J. X, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku 12C/56/2012-141 zo 14.5.2013 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalobu zamieťa..

Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa ich náhrada nepriznáva.

o d ō v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 254 962,72 Kč s 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 199 095,59 Kč od 25.8.2009 do 31.12.2009, s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 199 095,59 Kč od 1.1.2010 do 30.6.2010 a 7,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 199 095,59 Kč od 1.7.2010 do zaplatenia a k trovám konania pozostávajúcich z trov žalobcu 605,50 € a z trov právneho zast. 2 366,33 €, tie na účet jeho zástupcu, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Vykonaným dokazovaním zistil, že na základe „Smlouvy o postoupení pohledávky“ z 25.8.2009 podľa § 524 a n. občanského zákoníku uzavrela Česká spořitelna a.s., ako postupca a žalobca ako postupník pohľadávku voči žalovanému, že tá pozostávala zo záväzkov žalovaného zaplatiť postupcovi 126 899,99 CZK z toho dôvodu, že po poskytnutí „Smlouvy o úveru“ z 12.9.2007 č.XXXXXXXXXX si neplnil svoje zmluvné povinnosti, že po dobu dlhšie ako 3 mesiace bol v omeškani so zaplatením viac než 2 splátok v dohodnutej dobe, že ďalší záväzok žalovaného bol 128 062,73 CZK z toho právneho dôvodu, že na základe skôr uzatvorenej „Smlouvy o úveru“ z 3.10.2007 č.XXXXXXXXXX si neplnil svoje zmluvné povinnosti splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach po 1 780 CZK, že nezaplacením splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace patrí postupcovi právo požadovať zaplatenie celého dlhu i s prísl. a že žalovaný napriek výzve svoj záväzok nesplnil. Uviedol, čo vyplýva z predloženej Smlouvy o úveru č.XXXXXXXXXX (ďalej len Zmluvy o úvere) z 3.10.2007 a citoval znenie bodu 1.,8. a 9. Zmluvy o úvere. Zistil, že podľa Zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX z 12.9.2007, v rámci hotovostného úveru sa banka zaväzuje poskytnúť klientovi peňažné prostriedky až do výšky 100 000 Kč a citujúc znenie bodu 3,8. a 9. uvedenej zmluvy uviedol, čo vyplýva z prehľadu úverového účtu žalovaného č. úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX, z prehľadu úverového účtu žalovaného č. úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX a z oznámenia o postúpení pohľadávok z 25.8.2009. Vzhľadom „k tomu“, že v danom prípade „sa jednalo“

o spor s medzinárodným prvkom, pretože žalobcom je obchodná spoločnosť so sídlom v ČR a žalovaný je občan SR uzavrel, že bolo potrebné rozhodnúť, aké právo sa na riešenie tohto sporu použije, že vzhľadom „k tomu“, že k uzavretiu Zmluvy o úvere došlo 3.10. a 12.9.2007, bolo potrebné aplikovať Dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z r.1980 (ďalej len Dohovor), ktorého konsolidované znenie bolo vyhlásené v úradnom vestníku C 334 30.12.2005. Vychádzajúc z čl.4 ods.2,5 a čl.5 ods.1,2 a 3 Dohovoru (ich znenie citoval) dospel k záveru, že z predložených zmlúv o úvere je zrejmé, že tie boli uzavreté v ČR, konkrétne v oblastnej pobočke Kolín, Kostelec nad Černými lesy, Pražská 110, pobočke Českej spořitelny, a.s., že i keď sa v danom prípade „jedná“ o spotrebiteľskú zmluvu, nemôže uzavrieť, že „sa jedná“ o prípad podľa čl.5 ods.2, teda aby uzavretiu zmluvy predchádzala osobitná ponuka v SR alebo v prípade, ak postupca prevzal v SR objednávku spotrebiteľa, že možno teda konštatovať, že podľa čl.4 ods.2 Dohovoru sa v danom prípade bude aplikovať právo štátu, ku ktorému má zmluva najužšiu väzbu, tzn., so štátom, kde má účastník zmluvy uskutočniť plnenie charakteristické pre zmluvu, že pre úverovú zmluvu je charakteristické plnenie - poskytnutie úveru, resp. spotrebiteľského úveru, preto sa na tento spor použilo právo ČR. Citujúc ďalej znenie § 369 ods.1 obchodního zákoníku zistil, že Česká spořitelna ako postupca v r.2007 uzavrela 2 zmluvy o úvere, ktoré je potrebné označiť za spotrebiteľské úverové zmluvy, ktoré podliehajú režimu tzv. spotrebiteľských zmlúv podľa zák.č.321/01 Sb., že obe tieto zmluvy boli uzavreté písomne, mali stanovené ročné percentuálne sadzby nákladov na spotrebiteľský úver, určené maximálne výšky spotrebiteľských úverov jednotlivých platieb, i ostatné náležitosti tak, ako to vyžaduje § 4 ods.1,2 uvedeného zák., možno treba konštatovať, že tieto zmluvy sú platné, že výška ročnej úrokovej sadzby 12,03 % sa zvyšuje o 10 %, ak sa stane úver splatným podľa bodu 9 úverovej zmluvy, že v danom prípade nastala splatnosť úverovej zmluvy z 3.10.2007 7.6.2008 z dôvodu, že žalovaný bol v omeškaní so splatením 1 splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a so zaplatením viac než 2 splátok v dohodnutej lehote a zmluva o úvere z 12.9.2007 sa stala splatnou 8.6.2008 z toho istého dôvodu. Urobil záver, že povinnosťou žalovaného je preto vrátiť celú výšku poskytnutého úveru, i s dojednaným 22,03 % ročným úrokom z omeškania, i s poplatkami spojenými so správou úveru, dohodnutý úrok z omeškania podľa obchodního zákoníku a, že vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka, s ktorou sa stotožnil i opatrovník žalovaného, nie je dôvodná, že v danom prípade bolo potrebné aplikovať právo ČR, že žalobca požaduje zmluvný úrok z omeškania len od 1. dňa omeškania - 8.6.2008, resp. 9.6.2008 do uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky - 24.8.2009, že od 25.8.2009 žiada nižší úrok - 8,5 % do 31.12.2009 podľa nar.vl.č.163/05 Sb. a 8 % ročne od 1.1. do 3.6.2010 a 7,75 % ročne od 1.7.2010 do zaplatenia podľa nar.vl.č.33/10 Sb. a, že takto požadovaný úrok z omeškania je v súlade so zmluvou o úvere a príslušnými nar. vlády ČR. Citoval ďalej znenie § 262 ods.4, § 397, § 392 ods.1 prvá veta obchodního zákoníku a § 101 O. z. a konštatoval, že zmluva o úvere podľa § 497 obchodního zákoníku je absolútnym obchodom podľa § 261 ods.3 písm. d) obchodního zákoníku, že „sa jedná“ zároveň svojou povahou o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a n. O. z., pretože žalovaný nebol podnikateľom, že právny poriadok ČR i judikatúra súdov ČR, na rozdiel od súdov SR, nepovažujú úpravu premlčania za úpravu, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa, že podľa nich odlišne určená dĺžka premlčacej doby v občianskom a obchodnom zákoníku je len výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých žiaden nesmeruje k ochrane slabšej strany, teda i spotrebiteľa, že premlčanie pôsobí voči oboch stranám rovnako a v komplexnej úprave premlčania v každom z oboch zák. (obchodní zákoník, občiansky zákoník) nie je možné považovať len niektoré z nich za výhodnejšie pre spotrebiteľa, preto súdy ČR neaplikujú na úverové zmluvy uzatvorené podľa § 497 obchodního zákoníku 3 ročnú premlčaciu dobu podľa občianskeho zákoníku, že to je zrejme nielen z predloženého rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe 101VSPH68/2011 zo 4.3.2011, ale i Najvyššieho súdu ČR 32Cdo3337/2010 z 24.6.2012 a 23Cdo1750/2010, ak teda v danom prípade mohol veriteľ uplatniť 126 899,99 Kč 7.6.2008 a 128 062,73 Kč 8.6.2008, 4 ročná premlčacia doba by uplynula 7.6.2012, resp. 8.6.2012 a, že žaloba bola podaná na súde 11.5.2012, teda ešte počas plynutia premlčacej doby. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel, o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. a uviedol podrobne z čoho pozostávajú.

Proti rozsudku podal včas odvolanie vedľajší účastník. V odvolaní, o. i., uviedol, že žaloba bola podaná na súd 11.5.2012, teda po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, preto ako vedľajší účastník vzniesol v konaní námietku premlčania proti pohľadávkam z oboch spotrebiteľských zmlúv, pričom opatrovník žalovaného s námietkou premlčania súhlasil, že pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že jeho námietka premlčania nie je dôvodná, s týmto názorom súdu nesúhlasí, že v predmetnej veci ide o spor s medzinárodným prvkom, pretože zmluva bola uzatvorená českou obchodnou spoločnosťou na území ČR, preto bolo potrebné v prvom rade sa vysporiadať s otázkou použitia práva pre riešenie predmetnej právnej veci a, že súd na základe právnych úvah popísaných

v odôvodnení dospel k záveru, že rozhodným právom pre posúdenie predmetnej právnej veci je právo ČR, vychádzal pritom z Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z r.1980 (Rímsky dohovor). Citujúc znenie bodu 29. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len VOP) České spořitelny, a.s., § 262 ods.4 Obchodního zákonníka a § 55 ods.1,2,3 Občianskeho zákoníka ČR uviedol, že medzi účastníkmi nie je sporné, že žalobcom uplatňované právo je právom zo spotrebiteľskej zmluvy, v takomto prípade je potom nevyhnutné na predmetnú vec aplikovať všetky ust. spotrebiteľského práva transponované do právneho poriadku členského štátu EÚ, s cieľom harmonizovať zmluvné právo so zásadami komunitárnej úpravy ochrany spotrebiteľa, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že splatnosť I. zmluvy nastala 8. 6. 2008 a splatnosť II. zmluvy nastala 7. 6. 2008, že za predpokladu, ak by súd aplikoval na predmetnú spotrebiteľskú právnu vec normy českého civilného kódexu a premlčanie posúdil v rámci všeobecnej 3 ročnej premlčacej doby podľa § 101 O. z., musel žalobu zamietnuť. Reprodukoval časť odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd zhrnul svoje právne úvahy o úprave premlčania podľa právneho poriadku ČR i judikatúry súdov ČR, na rozdiel od súdov SR a tvrdil, že cit. normy českého Obchodného zákonníka (§ 262 ods.4) a českého Občianskeho zákoníka umožňujú, ba prikazujú súdu aplikovať na spotrebiteľské právne vzťahy ust. Občianskeho zákoníka, že ak slovenský súd aplikuje hmotné spotrebiteľské právo ČR, musí vychádzať zo znenia príslušných ust. v kontexte ich výkladu, ktorý je v súlade so základnými princípmi európskej línie ochrany spotrebiteľa a, že slovenské spotrebiteľské hmotné právo má podobné ust. o prednostnej aplikácii občianskoprávných noriem pred normami Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na to, čo o konkurencii noriem O. z. a Obch. zák. v rovine spotrebiteľského práva na Slovensku zásadne platí (citoval z publikácie Jaroslav Krajčo, Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi v SR a EÚ, EUROUNION, október 2011, str.34) a na to, že právny problém prednostného použitia civilného kódexu pred kódexom obchodným je riešený aj v judikatúre slovenských súdov, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí 5MCdo20/2009 z 25.1.2011 zdôraznil, že v spotrebiteľskej veci je neprípustné dojednať zmluvnú podmienku nevýhodnejšie oproti O. z., pričom poukazuje práve na nemožnosť aplikácie 4 ročnej premlčacej doby podľa Obch. zák., pretože táto je menej priaznivá pre spotrebiteľa v porovnaní s 3 ročnou premlčacou dobou podľa O. z. (§ 54 ods.1 O. z.). Do pozornosti dal aj rozsudok Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom 10C/47/2010-53 z 20.1.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 17CoI/ 67/2011-73 z 23.11.2011, v ktorom súd judikoval, že zmluvná podmienka, ktorej obsahom je vyhlásenie spotrebiteľa, že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv, ktoré vznikli dodávateľovi v súvislosti s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľovi a to na dobu 10 rokov, odo dňa, kedy premlčacia lehota začala po prvý raz plynúť, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal najmä na znenie druhej vety § 262 ods.4 českého Obchodního zákonníka (jeho znenie citoval) a uviedol, že - podľa jeho názoru -, ak má spotrebiteľ (v danom prípade žalovaný) v zmysle uvedeného ust. znášať zodpovednosť za porušenie povinností zo zmluvy o úvere (ktorá je síce tzv. absolútnym obchodom) podľa O. z., nemožno prijať iný výklad, ako ten, že rovnako veriteľ takéhoto spotrebiteľa musí nároky spojené s porušením povinností z tejto zmluvy uplatniť voči spotrebiteľovi, pokiaľ má byť v konaní úspešný, taktiež v lehotách podľa O. z. - teda v danom prípade, najneskôr vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej lehote a, že rovnaký právny názor vyslovil aj OS Stará Ľubovňa v rozsudku 1C/58/2012-153 z 9.5.2013 (Dôkaz: rozsudok OS Stará Ľubovňa 1C/58/2012-153 z 9.5.2013). Zdôraznil, že od 1.3.2004 sa stal účinným § 9 ods.3 zák.č.97/63 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (jeho znenie citoval), že toto ust. bolo do nášho právneho poriadku zavedené v súlade s požiadavkou zvýšenej ochrany spotrebiteľov, že z cit. ust. nepriamo vyplýva, že voľba práva je neplatná, ak si zmluvné strany spotrebiteľskej zmluvy zvolili právo, ktoré poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv ako slovenský právny poriadok, že pri voľbe práva v spotrebiteľských právnych veciach platí systém porovnávania právnych poriadkov, tzn., práva zvoleného a práva obvyklého pobytu spotrebiteľa, že súd je povinný preskúmať právnu úpravu postavenia spotrebiteľa vo zvolenom právnom poriadku a v právnom poriadku štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa a v prípade, že zvolený právny poriadok poskytne spotrebiteľovi menšiu ochranu, je súd povinný aplikovať na postavenie spotrebiteľa právo jeho obvyklého pobytu, že - podľa jeho názoru - súd správne použil na posúdenie predmetnej spotrebiteľskej veci právne normy ČR, pretože pri správnej aplikácii § 262 ods.4 Obchodního zákonníka, § 55 ods.1 Občianskeho zákoníka a následne s poukazom na konštantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ, mal aj otázku premlčania posúdiť podľa ust. Občianskeho zákoníka a žalobu z dôvodu uplynutia premlčacej doby zamietnuť, ak si však súd vyložil právny poriadok ČR v zmysle právnych úvah cit. v odôvodnení napadnutého rozsudku, tento výklad neposkytoval spotrebiteľovi dostatočnú ochranu jeho práv a preto pri takomto postupe mal súd na predmetnú právnu vec aplikovať právny poriadok SR, pretože aplikácia noriem občianskeho práva aj pri posudzovaní premlčania v spotrebiteľských veciach je na Slovensku celkom jednoznačná. K svojmu oprávneniu podať odvolanie v prospech žalovaného poukázal na uznesenie NS SR 2Obdo27/2012 z 27.8.2012 (z jeho odôvodnenia citoval). S poukazom na uvedené navrhol rozsudok

zmeniť tak, že žaloba sa zamietá a žalobca sa zaväzuje nahradiť mu trovy prvostupňového (667,61 €) a odvolacieho konania (334,02 €), ktoré podrobne vyčíslil, na účet jeho zástupcu alternatívne, pre prípad, že odvolací súd nadobudne názor, že nie sú splnené podmienky pre meritórne rozhodnutie vo veci, napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má, na rozdiel od vedľajšieho účastníka, za to, že rozhodnutie súdu je správne. Zastával názor, že medzi postupcom a žalovaným vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa § 497-§ 507 zák.č.513/91 Sb. Obchodní zákoník (ďalej len OZ), na základe ktorého postupca poskytol v prospech žalovaného úver s úverovým limitom v dohodnutej výške a žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky, že z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcu poskytnúť peňažné prostriedky v dohodnutej výške, čo aj urobil a žalovanému vznikla povinnosť plniť ust. Zmluvy a, že súd vec posudzoval z hľadiska českého práva, čo je - podľa jeho názoru - i vedľajšieho účastníka správne. Citujúc znenie § 497, § 506 a § 397 OZ, čl.29 VOP České spořitelny, a.s. uviedol ďalej, že ust. o premlčacej dobe nie je ust., ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, a preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ust. O. z., že ust. českého Obchodního zákonníka o premlčaní nie je ust. diskriminujúcim dlžníka (spotrebiteľa) len preto, že premlčacia doba k uplatneniu práv zo zmluvy je dlhšia ako podľa O. z., že ust. Obchodného zákonníka o premlčaní je ust. vyváženým vo vzťahu k obom zmluvným stranám, nejde o ust. diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ust. Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. Dovolil si poukázať na rozhodnutie KS v Ústí nad Labem 69ICm1303/2010 (z jeho odôvodnenia citoval) a uviedol, že obdobne rozhodol aj Vrchní soud v Praze v rozhodnutí 69ICm1303/2010 a poukázal na to (citoval), čo NS ČR v konaní vedenom pod sp. zn. 32Cdo3337/2010 z 24.7.2012 k problematike posudzovania premlčania uvádza. Na základe navrhol rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania, ktoré podrobne vyčíslil, pričom žiadal k náhrade trov zaviazat' i vedľajšieho účastníka, ako iniciátora odvolania.

Opatrovník žalovaného bol písomne výzvou 5Co/375/2013-181 z 8.4.2014 vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy oznámil, či súhlasí s odvolaním podaným vedľajším účastníkom a súčasne bol poučený, že v prípade, že neoznámí, že s odvolaním nesúhlasí, bude sa predpokladať, že s odvolaním súhlasí.

Opatrovníkovi žalovaného bola výzva doručená 11.4.2014 (doručenka pri č.l.181), avšak v stanovenej lehote neoznámil, že s odvolaním vedľajšieho účastníka nesúhlasí, preto sa má za to, že s odvolaním vedľajšieho účastníka súhlasí.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), preto ho podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

Aj keď vedľajší účastník v odvolaní výslovne neuvádza odvolací dôvod, skutočnosti v ňom uvedené sa dajú podradiť pod odvolací dôvod upravený v § 205 ods.2 písm. f) O. s. p., t.j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd vec nesprávne právne posúdil, keď na vedľajším účastníkom vznesenú námietku premlčania na plnenie z predmetných úverových zmlúv aplikoval § 397 a § 392 ods.1 prvá veta obchodního zákoníka, namiesto § 100 a n. občanského zákoníka, v dôsledku čoho vyvodil nesprávny právny záver, že 4 ročná premlčacia doba by uplynula 7.6.2012, resp. 8.6.2012 a, že žaloba bola podaná ešte počas plynutia premlčacej doby, preto z uvedených dôvodov žalobe vyhovel.

Predmetné úverové zmluvy, uzavreté medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, majú spotrebiteľský charakter, lebo žalovanému bol poskytnutý úver právnym predchodcom žalobcu ako spotrebiteľovi, nie ako podnikateľovi.

Je potrebné vychádzať zo znenia § 262 ods.4 druhá veta obchodného zákonníka, t. j., že zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, znáša zodpovednosť za porušenie povinnosti z týchto vzťahov (podľa prvej vety uvedeného ust. ide o vzťahy podľa § 261 obchodného zákonníka, t. j. aj o vzťahy zo zmluvy o úvere) podľa občanského zákonníka.

V prejednávanej veci, ak má spotrebiteľ - žalovaný má podľa cit. ust. znášať zodpovednosť za porušenie povinnosti zo zmlúv o úvere uzavretých medzi ním a právnym predchodcom žalobcu (ktoré sú tzv. absolútnym obchodom) podľa občanského zákonníka, obe zmluvné strany môžu uplatniť svoje nároky, ktoré im v prípade neplnenia úverových zmlúv vzniknú voči druhej zmluvnej strane iba v lehotách podľa občanského zákonníka, t.j., vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej lehote podľa § 101 občanského zákonníka.

Podľa § 100 ods.1 zák.č.40/64 Sb. (občanský zákonník) právo sa premlčí, pokiaľ nebolo vykonané v dobe v tomto zákone stanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dovoľá dlžník premlčania, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 občanského zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa , kedy právo mohlo byť vykonané prvýkrát.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobcom uplatňované právo je právom zo spotrebiteľskej zmluvy, a v takom prípade je nevyhnutné na predmetnú vec aplikovať všetky ust. spotrebiteľského práva transformované do právneho poriadku členského štátu EÚ, ktorým je aj ČR, s cieľom harmonizovať zmluvné právo zo zásadami komunitárnej úpravy ochrany spotrebiteľa.

Z vykonaného dokazovania vyplýva (a medzi účastníkmi nie je sporné), že splatnosť prvej úverovej zmluvy nastala 8.6.2008 a splatnosť druhej úverovej zmluvy nastala 7.6.2008, že pri aplikácii českého civilného kódexu a spotrebiteľskej právnej úpravy podľa českého právneho poriadku a uplatnenia všeobecnej 3 ročnej premlčacej doby podľa § 101 občanského zákonníka, 3 ročná premlčacia lehota na uplatnenie žalobcovho nároku z prvej úverovej zmluvy uplynula 8.6.2011 a z druhej úverovej zmluvy 7.6.2011 a, že so zreteľom na uplatnenie nároku žalobcom pred súdom 11.5.2012, je jeho nárok premlčaný.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, so zreteľom na vedľajším účastníkom vznesenú námietku premlčania.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že vstupom ČR do Európskeho hospodárskeho právneho systému boli aj do českého občanského zákonníka začlenené ust. o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a n.) a, že uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č.93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 224 ods.2 O. s. p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Pokiaľ ide o trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nemožno ich považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník

má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelne bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.